

verbeelding van de toeschouwer. Niet zo concreet dat ze zich de performer zittend op een bus of liggend op een bed gaan voorstellen, maar wel vanuit de realisatie dat de ruimte aan het veranderen is, en dat dit gebeurt door de stemmen. De stem legt de relatie met de groene niet-ruimte, en de projectie van de verbeelding van de geest is het enige dat eigenlijk gebeurt.

En wat voor locatie is dat dan?

Voor mij is dat een virtuele ruimte: een ruimte die niets is en op hetzelfde moment vol van alles. Ik denk niet dat dit verwarrend werkt, omdat de vermenigvuldiging op zich erg duidelijk en herkenbaar is. Mijn vraag zou zijn in hoeverre je jezelf kan distantiëren van die herkenbaarheid, voor je elk spoor van de intentie of de betekenis van de expressie verliest. Voor mij is het belangrijk om een onderscheid te maken tussen de betekenis van de representatie die we voorstellen en wat het ding voortbrengt

in de ruimte en tussen de lichamen, hetgeen meer is dan de representatie.

Dit zou de authenticiteit moeten uit-schakelen, maar nog altijd een sterke emotie, gerelateerd aan de effectiviteit van de cinema, uitdrukken en misplaat-sen. Alles wat tussen de werkelijke representaties in staat, is wat op zichzelf niet verwarrend maar hopelijk open genoeg om verschillende verbeeldingen te produceren. Op de één of andere manier door het begrijpen uit te stellen.

Door het lezen van de expressie uit te stellen? Ja, zo iets. Soms denk ik dat je voorzichtig moet zijn om taal te gebruiken om mogelijkheden af te bakenen. Als we spreken over het functioneren van materiële expressies is het belangrijk om die representaties te onderzoeken in het doen, wat dan ook een 'materiaal begrijpen' produceert.

De deformatie van cinematografische expressies- zoals huilen, vechten, onderhandelen, schreeuwen, sterven enzovoort kunnen alleen banaal zijn in de taal. Het functioneren van deze fictionele wereld moet voortkomen uit het doen, uit het testen en proberen, uit het verdraaien van de ervaring. Materiële ervaring kan niet op voorhand worden bedacht – dat moet je doen. Voor zover ik weet kunnen de zintuigen geen gedachte ruiken of een logica aanraken, of wel?